

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupíčkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Ing. L. K.**, zastoupen JUDr. Ing. Martinem Dirhanem, advokátem se sídlem Chvalova 1696/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2019, č. j. 41 A 37/2018 - 38,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 11. 2019, č. j. 41 A 37/2018 - 38, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60088/2018, a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 12. 2. 2018, č. j. ODSČ-64286/17-20, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 18 200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Ing. Martina Dirhana, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60088/2018, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 2. 2018, č. j. ODSČ-64286/17-20. Dle správního orgánu I. stupně se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve

znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“) tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno dne 5. 3. 2015 v 11:25 hod. na pozemní komunikaci ulice V. 25 v Brně a spočívalo v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu (nerespektováním dopravní značky „zákaz zastavení“). Za spáchání správního deliktu uložil správní orgán I. stupně žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že nezanikla odpovědnost žalobce za správní delikt provozovatele vozidla. Právní úprava účinná ode dne 1. 7. 2017 [zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „nový přestupkový zákon“), a zákon č. 183/2017 Sb.], dle které je promlčecí lhůta jednoletá, se ve věci nepoužije. Úpravu zániku trestnosti správního deliktu je totiž třeba posuzovat pouze v rámci zákona o silničním provozu. Na tom nic nemění skutečnost, že právní úprava v zákoně o silničním provozu po novele provedené zákonem č. 183/2017 Sb. neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla. Krajský soud dále odkázal na přechodné ustanovení § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, podle něhož odpovědnost za přestupek a jiný dosavadní správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Doplnil, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy. Podle krajského soudu tedy nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek, neboť řízení bylo zahájeno dne 4. 4. 2017, tedy ve lhůtě 2 let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl (24. 6. 2015). Nepřisvědčil žalobci, že se správní orgán I. stupně o spáchání přestupku dozvěděl již 5. 3. 2015, kdy byl přestupek zjištěn strážníkem Městské policie Brno, neboť se jedná o dva samostatné správní orgány. Rozhodným dnem tedy bylo postoupení spisového materiálu Městskou policií Brno. Krajský soud neshledal důvodnými ani další námitky žalobce. Zhodnotil, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně na základě podkladů obsažených ve správním spise a ve věci nebylo nutné nařizovat ústní jednání ani provádět další dokazování.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů a napadeného rozsudku spočívající v tom, že nebyly přesvědčivě vypořádány jeho důkazní návrhy. Tyto návrhy byly nesprávně považovány za obstrukční jednání a důkazy za neprůkazné, aniž by se jimi správní orgány či soud blíže zabývaly. Krajský soud dále nedostatečně vypořádal námitku

pokračování

týkající se vztahu mezi správním orgánem I. stupně a jím zřízené Městské policie Brno. Současně tuto právní otázku nesprávně posoudil. Oporu ve spise nemá ani tvrzení krajského soudu, že se provozovatel vozidla nedostavil k podání vysvětlení. Stěžovatel k tomuto úkonu nebyl nijak, natož řádně, předvolán. Krajský soud dle stěžovatele toliko přejal závěry správních orgánů, čímž zakonzervoval protiprávní stav. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Dne 17. 3. 2020 zaslal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu doplnění kasační stížnosti, v němž upozornil na náleze ze dne 10. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým Ústavní soud zrušil § 112 odst. 2 větu první nového zákona o přestupcích. Dle stěžovatele uvedený náleze potvrzuje, že zrušené ustanovení je protiústavní a že došlo k zániku jeho odpovědnosti za přestupek, jak namítal již v žalobě.

IV.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Odkázal na rozsudek krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. K doplnění kasační stížnosti se žalovaný nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Primárně ovšem zohlednil závěry vyslovené Ústavním soudem v nálezu ze dne 10. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 a především v nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20. Tyto nálezy ostatně zohlednil již ve svých dřívějších rozsudcích (srov. rozsudky ze dne 2. 7. 2020, č. j. 1 As 239/2018 - 45, ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 As 148/2018 - 51, ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 450/2018 - 48, ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 As 204/2019 - 44, či ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 As 97/2019 - 46).

[7] V nyní projednávané věci se dle správních orgánů stěžovatel dopustil správního deliktu, když jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v nerespektování dopravní značky B 28 „zákaz zastavení“.

[8] Dle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f. Dle odstavce 3 daného ustanovení v témže znění [o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*

[9] Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti nový přestupkový zákon, který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy).

V § 30 písm. a) stanovil jednotnou lhůtu k projednání přestupku: *[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Za přestupek spáchaný stěžovatelem je dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona možné uložit pokutu až do výše 2 500 Kč.*

[10] Dle § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona platí, že *[p]romlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*

[11] Dle § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona platí, že *[n]a přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*

[12] Při izolovaném posouzení se jeví úprava zániku odpovědnosti za uvedený správní delikt (přestupek) příznivější dle nového přestupkového zákona. Ustanovení o lhůtách však není možné chápat izolovaně, ale je nutné je chápat v kontextu celého nového přestupkového zákona.

[13] Dle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 přitom platilo, že *[u]stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Dle této právní úpravy tak odpovědnost za správní delikt stěžovatele nemohla zaniknout dříve, než by zanikla dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Úprava dle nového přestupkového zákona tak pro stěžovatele nemohla být příznivější právní úpravou, neboť by se v jeho případě uplatnila lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu v délce 4 let.

[14] Ústavní soud nicméně nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil větu první § 112 odst. 2 přestupkového zákona dnem vyhlášení tohoto nálezu ve sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 26. 2. 2020. V uvedeném nálezu přitom konstatoval, že *trestností činu* trestněprávní nauka a judikatura rozumí možnost, že pachatel určitého trestného činu bude uznán vinným a bude mu uložen trest či vyvozena trestní odpovědnost. Pod takto vymezený pojem *trestností činu* tedy spadají otázky jejího vzniku, trvání i zániku. Ve světle těchto závěrů je nutno pod pojem *trestnost* zahrnout rovněž úpravu prekluzivních lhůt vedoucích k zániku odpovědnosti za delikt, který způsobuje jednou provždy zánik práva státu na potrestání pachatele. Je proto nutné posoudit, zda je pro stěžovatele příznivější úprava zániku odpovědnosti dle nového přestupkového zákona.

pokračování

[15] Zrušení první věty § 112 odst. 2 samo o sobě nemělo přímý dopad do práv stěžovatele, neboť dle znění účinného od 26. 2. 2020 nadále platilo, že [o]dpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt; srov. bod 71 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19). V případě stěžovatele by se tedy nadále uplatnila čtyřletá lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu.

[16] Nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, však Ústavní soud zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod i citovanou zbývající část § 112 odst. 2 přestupkového zákona, a to dnem vyhlášení nálezu ve sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 22. 7. 2020, a to s tímto odůvodněním (body 21-24, důraz přidán):

„V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 větě první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábné, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak díť jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.

Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. nález ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchan. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. **Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu.** Použití nového právního předpisu je tedy

pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.

Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že **odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen. V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzována jako celek, nesporně pro žalobce příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu** (srov. též sub 5 až 7). Přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.

Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí 'trestnosti' ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, **k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen.** Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“ Závěry nálezu Ústavního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc.

[17] Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchan, je-li to pro pachatele příznivější“. Uplynutí prekluzivní doby je přitom vadou, pro kterou soud zruší rozhodnutí správních orgánů z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, č. 845/2006 Sb. NSS).

pokračování

[18] Za této situace je pro stěžovatele úprava zániku odpovědnosti za správní delikt dle nového přestupkového zákona příznivější právní úpravou. Jak již bylo uvedeno, dle § 30 tohoto zákona činí promlčecí doba 1 rok za správní delikt (přestupek) stěžovatele, na rozdíl od dvou, respektive čtyř let dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit, neboť již není s ohledem na zásah Ústavního soudu součástí právního řádu. Ke spáchání přestupku došlo dne 5. 3. 2015. Dne 24. 6. 2015 zaslala Městská policie Brno správnímu orgánu I. stupně oznámení přestupku. Dne 25. 6. 2015 zaslal správní orgán I. stupně stěžovateli výzvu provozovateli vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky. Teprve dne 4. 4. 2017 pak zahájil správní orgán I. stupně řízení o správním deliktu (přestupku) se stěžovatelem jakožto provozovatelem vozidla (vydáním příkazu). Ve světle nové právní úpravy tedy v daném případě nebylo řízení zahájeno včas, a to do jednoho roku ode dne spáchání správního deliktu, ale více než dva roky od jeho spáchání. V mezidobí přitom nenastala žádná skutečnost či událost podle § 32 nového přestupkového zákona, která by uvedenou lhůtu přerušovala nebo stavěla. K zániku odpovědnosti za stěžovatelem spáchaný správní delikt dle nového přestupkového zákona tedy došlo dne 5. 3. 2016.

[19] K uplynutí prekluzivní doby je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex offo* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89). Shledal-li tedy soud, že k prekluzi odpovědnosti za spáchané správní delikty (přestupky) došlo, nezbyvá mu, než rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušit. Pokud by tak neučinil, muselo by být jeho rozhodnutí zrušeno Ústavním soudem (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 467/18 ze dne 2. 7. 2019, nebo sp. zn. IV. ÚS 3062/14 ze dne 27. 5. 2015). V projednávané věci pak bylo nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[20] Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[21] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů v řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl v řízení úspěch, má proto právo na náhradu nákladů v plné výši. Stěžovatel vynaložil soudní poplatky v celkové výši 8 000 Kč. Dále má právo na náhradu nákladů právního zastoupení za tři úkony ve věci (převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a sepis kasační stížnosti)

dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) téže vyhlášky] a na náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 4 cit. vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Nejvyšší správní soud nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení za repliku k vyjádření žalovaného, a to z důvodu opakování žalobní argumentace (srovnej rozsudek ze dne 29. 9. 2017, č. j. 8 As 17/2016 - 154). Obdobně Nejvyšší správní soud nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů za doplnění kasační stížnosti, neboť v něm stěžovatel pouze zopakoval svou žalobní argumentaci týkající se protiústavnosti § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona a nově jen odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19. Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH. Žalovaný je tak povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení celkem 18 200 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce stěžovatele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu